

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Ing. L.**, bytom S., X. Humenné, zastúpeného advokátom JUDr. D., so sídlom L., X. Humenné, proti žalovanému: **Ing. E.**, správca konkurznej podstaty úpadcu C. a. s., so sídlom Š., X. Humenné, IČO: X., **o určenie pravosti pohľadávky**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 14Cb/1147/2002-162 zo dňa 17. mája 2013, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 14Cb/1147/2002-162 zo dňa 17. mája 2013 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 14Cb/1147/2002-162 zo dňa 17. mája 2013 rozhodol tak, že určil, že pohľadávka žalobcu prihlásená v konkurznom konaní sp. zn. 6K 51/2002 voči úpadcovi C. a. s. vo výške 28 082,06 eur je nesporná ako pohľadávka proti podstate a žalovaného zaviazal žalobcovi nahradiť trovy konania.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že prihlásená pohľadávka predstavuje nevyplatenú mzdu, ktorú žalovaný odmietol uznať z dôvodu, že so žalobcom bol okamžite zrušený pracovný pomer dňa 02. 05. 2001, a preto nemá právo na náhradu mzdy. Keďže žalobca s tvrdením žalovaného, že jeho pracovný pomer bol okamžite nesúhlasil konajúci súd sa zaoberal, či okamžité zrušenie pracovného pomeru je možné považovať za platný právny úkon. V tejto súvislosti skúmal, či predložené okamžité zrušenie pracovného pomeru zo dňa 02. 05. 2001 bolo podpísané za spoločnosť úpadcu osobami oprávnenými takýto úkon podpísať. Z výpisu obchodného registra Okresného súdu Prešov zistil, že písomnosti, ktoré zakladajú práva a povinnosti spoločnosti podpisujú vždy dvaja členovia predstavenstva, a to predseda predstavenstva alebo podpredseda a člen predstavenstva tak, že k písanému alebo tlačenému názvu spoločnosti pripoja svoje vlastnoručné podpisy. Podľa výpisu z obchodného registra v tom čase bol štatutárny orgán spoločnosti úpadcu Ing. M., predseda predstavenstva, Ing. L., podpredseda predstavenstva a Ing. R.. Keďže na predložennom okamžitom zrušení pracovného pomeru bol podpis predsedu predstavenstva Ing. M. a Ing. S. ako člena predstavenstva, ktorý v tom čase nebol členom predstavenstva konajúci súd tento právny úkon v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka kvalifikoval ako neplatný právny úkon. Pokiaľ ide o možnosť vykonávania práce žalobcu na pracovisku konajúci súd zistil, že žalobcovi bolo toto znemožnené tým, že mu vstup do budovy bezpečnostnou službou dovolený nebol. Konštatoval, že táto skutočnosť vyplýva aj z listu adresovaného registrovanému súdu, ktorý túto skutočnosť nepopiera. Pracovný pomer bol ukončený až zo strany žalobcu ku dňu 29. 07. 2002. Konajúci súd preto s poukazom na ustanovenia § 31 ods. 4 ZKV žalobe vyhovel, prihlásenú pohľadávku určil za nespornú proti podstate.

Proti tomuto rozhodnutiu v zákonnej lehote sa odvolal žalovaný podaním doručeným súdu 08. 07. 2013. S poukazom na ustanovenie § 205 ods. 2 písmeno d/ a písmeno f/ O. s. p. rozhodnutie označil za také, ktoré vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

S vysloveným právnym názorom prvostupňového súdu, že Ing. L. nebol v čase urobenia právneho úkonu členom predstavenstva sa nestotožnil. Podľa žalovaného konajúci súd nesprávne aplikoval príslušné právne predpisy určujúce konštitutívnosť zápisu v obchodnom registri do 31. 12. 2001. S poukazom na právoplatné rozhodnutie súdov

namietal, že Ing. L. nebol nikdy právoplatne z funkcie člena predstavenstva odvolaný a teda ani Ing. Š. nebol nikdy za člena predstavenstva platne zvolený. Podľa žalovaného súd nikde v rozhodnutí neuviedol v čom chápe rozdiel medzi úpravou účinnou po 01. 01. 2002 s deklaratórnym účinkom zápisu. Zároveň za nevyhnutné požaduje, aby súd správne posúdil aj skutočnosť, že žalobca nevysvetlil z akého dôvodu podľa jeho názoru je oprávnený orgán v zložení Ing. M. a Ing. S. konať a napriek tomu, že mohli konať za úpadcu v zmysle obsahu zápisu v obchodnom registri, po odhlásení žalobcu zo Sociálnej poisťovne ku dňu 02. 06. 2001 nezrealizovali opätovné jeho prihlásenie jeho osoby do Sociálnej poisťovne, pokiaľ mali za to, že pracovný pomer žalobcu u úpadcu trvá naďalej. Žalovaný namietal, že pokiaľ žalobca bol presvedčený, že jeho pracovný pomer trvá, prečo neurobil žiadne oznámenie zamestnávateľovi, že na jeho pracovnom pomere trvá. Žalovaný namietal aj nedostatok vykonaného dokazovania, že žalobcovi bolo skutočne zabránené vstupovať do budovy jeho pracoviska. Žalovaný na strane 4 jeho odvolania vyslovil taktiež názor, že inštitút skončenia pracovného pomeru je upravený v Zákonníku práce a na otázky vzniku a zániku pracovnoprávnych vzťahov nemá sociálne poistenie podľa príslušných právnych predpisov dosah.

Žalovaný za nesprávne právne posúdenie označil rozhodnutie súdu, že ide o nespornú pohľadávku proti podstate, nakoľko podľa ustanovenia § 31 ods. 3 písmeno b/ ZKV pohľadávkami proti podstate sú pracovnoprávne nároky, ktoré vzniknú skôr priebežne 13 mesiacov pred vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu. Konkurz na úpadcu bol vyhlásený v máji 2002, teda súd mohol rozhodnúť zákonne výlučne o nároku na náhradu mzdy za mesiac marec až máj 2002 ako o pohľadávke proti podstate a v prevyšujúcom rozsahu uplatnenej pohľadávky sa môže jednať výlučne o riadne pohľadávky uspokojované pri rozvrhu výťažku všeobecnej podstaty. S poukazom na pokyn Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uložený v uznesení č. k. 3Obo/17/2010-76 zo dňa 28. 10. 2010, ktorým odvolací súd pôvodnému rozhodnutiu vytkol určité nedostatky žalovaný namietal, že ani v tomto rozhodnutí konajúci súd neuviedol žiadne zákonné ustanovenie, z ktorého vyvodil vznik nároku žalobcu na odstupné. Žalobca v návrhu na začatie konania uviedol iba, že má pohľadávku titulom nevyplatennej mzdy za obdobie rozhodnutie 04/2001 až 07/2001 bez ďalšej konkretizácie a teda pokiaľ súd dospel k záveru, že nedošlo k okamžitému zrušeniu pracovného pomeru ku dňu 02. 05. 2001 bolo nevyhnutné vykonať ďalšie dokazovanie k určeniu oprávnenosti pohľadávky. V tejto časti žalovaný

namieta nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia s poukazom na ustanovenia § 153 ods. 1 O. s. p., § 157 ods. 2 O. s. p. a článok 46 Ústavy SR, nepreskúmateľnosť a neodôvodnenosť označil za odvolací dôvod. Navrhol napadnuté rozhodnutie zmeniť a žalobu zamietnuť, priznať náhradu trov konania, respektíve napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalovaného zaujal stanovisko žalobca podaním doručeným súdu 29. 07. 2013. S tvrdením žalovaného, že ku skončeniu pracovného pomeru došlo ku dňu 22. 05. 2001 sa nestotožnil a poukázal na odhlášku žalobcu ako zamestnanca na Sociálnu poisťovňu. Žalobca bol poistencom Sociálnej poisťovne najmenej do dňa 12. 06. 2001, z čoho je zrejmé, že existoval aj jeho pracovnoprávny vzťah.

S vysloveným právnym názorom prvostupňového súdu v otázke platného skončenia pracovného pomeru žalobcu sa stotožnil a poukázal na zmätočnosť konania žalovaného ohľadom skončenia pracovného pomeru. K požiadavke žalovaného vykonávať dokazovanie, či skutočne žalobca mal zabránený vstup do budovy uviedol, že počas konania v jeho písomných vyjadreniach na toto poukazoval a žalovaný nemal žiadne námietky a ani nenavrhol žiadne dôkazy. Námietky v odvolaní označil žalobca za tendenčné a navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa ustanovenia § 212 ods. 1 bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je právne dôvodné.

Predmetom odvolania je posúdiť, či prvostupňový súd rozhodol v súlade so zákonom, keď určil pohľadávku titulom nevyplatenj mzdy vo výške 28 082,06 eur prihlásenú v konkurznom konaní úpadcu – žalovaného za nespornú ako pohľadávku proti podstate.

Z návrhu na začatie konania ako aj predošlého dokazovania je zrejmé, že žalobca žiada určiť, že pohľadávka žalobcu uplatnená podaním zo dňa 29. 07. 2005 ako prihláška do konkurzu 6K 51/02 proti úpadcovi C. a. s. vo výške 28 082,06 eur je čo do pravosti,

výšky i poradia nesporná. Z návrhu na začatie konania je zrejmé, že táto pohľadávka predstavuje odstupné a nevyplatenú mzdu za obdobie 04/2001 až 07/2002 s tým, že výška bola určená rozhodnutím predstavenstva úpadcu dňa 20. 03. 2001.

Z predložených dokladov je zrejmé, že vo veci prvostupňový súd rozhodol rozsudkom č. k. 14Cb/1147/2002-44 zo dňa 28. 10. 2009 tak, že žalobe vyhovel. Na základe odvolania žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 3Obo/17/2010 zo dňa 28. 10. 2010 rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach č. k. 14Cb/1147/2002-44 zo dňa 28. 10. 2009 zrušil a vec vrátil na nové konanie.

Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že prvostupňovému súdu v ďalšom konaní uložil skúmať, či nedošlo k doručeniu spôsobom uvedeným v § 266a ods. 3 a vypočúť svedkov, ktorí mali písomnosť doručovať. Z odôvodnenia odvolacieho súdu je taktiež zrejmé, že nie je zjavné, či došlo alebo nedošlo k neplatnému právnomu úkonu a že zo zatiaľ vykonaného dokazovania ani nevyplýva, či žalobca oznámil, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ/žalovaný naďalej zamestnával a že by neplatnosť výpovede uplatnil /§61, § 64/. Z odôvodnenia odvolacieho súdu v konaní 3Obo/17/2010-78 je zrejmé, že konajúci súd sa nezaoberal otázkou kedy a ako skončil pracovný pomer žalobcu, či napokon skončil a že nie je z neho zrejmé ani zákonné ustanovenie, z ktorého prvostupňový súd právo na odstupné vyvodil. V odôvodnení odvolacieho súdu je uvedené, že podmienky pre vznik nároku na odstupné do 31. 03. 2002 upravoval zákon č. 195/1991 Zb. o odstupnom a od 01. 04. 2002 § 76 Zákonníka práce s tým, že podmienky vzniku práva sa podľa uvedených predpisov líšia. Uviedol, že podľa oboch podmienky pre vznik nároku je skončenie pracovného pomeru výpoveďou danou zamestnávateľom a že ak pracovný pomer nezanikol u žalobcu takýmto spôsobom, nemohol mu vzniknúť nárok na odstupné.

V ďalšom konaní už na základe zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa vyjadril žalobca podaním / č. 1. 108/ doručeným súdu 16. 03. 2012, namietal platnosť okamžitého zrušenia jeho pracovného pomeru z dôvodu, že toto bolo podpísané neoprávnenými osobami a navrhol jeho žalobe vyhovieť.

Prvostupňový súd sa v ďalšom konaní zaoberal jedinou otázkou, či okamžité zrušenie pracovného pomeru bol platný právny úkon. Dospel k záveru, že z dôvodu podpisov na tomto právnom úkone osobami neoprávnenými okamžité zrušenie pracovného pomeru platné nebolo, a preto nárok posúdil s odkazom na ustanovenie § 31 ods. 4 ZKV.

Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu /§ 226 O. s. p./

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že konajúci súd sa v ďalšom konaní v intenciách ustanovenia § 226 O. s. p. neriadil.

Z odôvodnenia uznesenia č. k. 3Obo/17/2010-79 vyplýva, že ak bol pracovný pomer rozviazaný neplatne, bolo podmienkou pre vznik nárokov z neplatného skončenia pracovného pomeru uplatnenie neplatnosti v lehote troch mesiacov na súde, pričom išlo o lehotu prekluzívnu /§ 61, § 64/ právneho úkonu odvolacieho súdu, pričom pre vznik nároku na náhradu mzdy sa vyžadovalo oznámenie pracovníka zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával. Prvostupňový súd ani v ďalšom konaní neskúmal, či žalobca takéto oznámenie urobil a či podal žalobu o vyslovenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru. Prvostupňový súd v intenciách odvolacieho súdu neskúmal okolnosti a spôsob akým zamestnávateľ odmietol žalobcovi priradiť prácu alebo mu bránil vo výkone prác. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je taktiež zrejmé, že konajúci súd v novom konaní skúmal podmienky pre vznik odstupného, čo mu odvolací súd v uznesení č. k. 3Obo/17/2010 zo dňa 28. 10. 2010 nariadil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pri prejednaní odvolania sa stotožňuje s námietkou žalovaného, že z doposiaľ vykonaného dokazovania nie je zrejmé v akej výške žalobca z uplatnenej sumy prihlásenej pohľadávky uplatňuje mzdu a v akej odstupné. Čo sa týka skúmania otázky, či bol žalobca prihlásený alebo odhlásený v Sociálnej poisťovni Najvyšší súd Slovenskej republiky túto pre rozhodnutie o spornom nároku považuje za bezpredmetnú.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 14Cb/1147/2002-162 zo dňa 17. 05. 2013 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie, v ktorom bude potrebné rozhodnúť o náhrade trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, 29. júla 2014

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Bc. I.